

Tilbakeblikk Vikingene Oktober

Søppelbil

I St. Olavs barnehage, er barna glade i å være med på både hverdagslige og unike gjøremål. Vårt motto «barna skal være med på alt» kjenner man lett igjen når man kommer inn i barnehagen. Under morgensjekk i uteområdet, plukket barn og voksen søppel, sopp eller annet snusk som har blitt lagt igjen etter barnehagens stengetid. «Vi er som søppelbilen» sier et av barna. «Vi mangler bare bilen», sier den voksne. Plutselig får samtlige en idé. «Vi henter sykkel!» sier et av barna. «JA!» svarer de andre barna. Det løpes til leke-boden og sykkelen blir hentet frem. Den voksne finner en stor pappeske, som plasseres på «lasteplanet» til sykkelen. Nå går det mye fortere å plukke søppel, blir de enige om. Når lunsjtiden kommer og går, behøves det bistand med å kaste papp fra kjøkkenet. Når «søppelplukke-barna» får høre dette, hentes søppel-sykkelen fort frem igjen. Sammen får de kjørt, kastet og hentet nytt lass med papp. Ja, det hadde helt sikkert gått fortere om man gikk med pappen til søppeldunken selv, men som det står i vår årsplan skal barna få reel innflytelse på sin egen hverdag, og det skal bygges på barnas initiativ til lek. Samtidig er

det å sortere og kaste søppel en del av livet. Gjennom leken kan barna lære å gjøre de viktige tingene på en måte som gir dem både mestring og glede.

Kaninbesøk

Det er en rolig ettermiddag på hjerterommet i St. Olavs barnehage. Barna perler, tegner eller leker The Avengers. Plutselig høres det noen rope: «det er noe på biblioteket!». Barna løper, mens de voksne forsøker å holde tritt. Gjennom den låste glassdøren ser barna noe som beveger seg på under bordet. «Det er en katt!». «Nei det er en hund!». «Kanskje det er et troll?». Frem fra under bordet hopper en kanin forsiktig frem. «Det er en kanin!» roper barna. En av de ansatte har tatt med seg kaninen sin, Paprika i barnehagen. Den har fått plass på biblioteket der dørene kan låses og kun de voksne kan låse opp med nøklene sine. Det er ryddet vekk leker og tepper fra gulvet, slik at kaninen kan fritt hoppe rundt eller legge seg ned for å hvile. I små grupper på to og to barn, får de komme inn med den voksne og hilse på Paprika. Barna får setter seg ned på gulvet, mens den voksne holder kaninen. De får klappe og studere kaninen. Barna får høre om hvor gammel kaninen er, hva den

spiser, hvor den bæsjer og hvor den sover. Barna snakker seg imellom i gruppene på biblioteket. De har en felles interesse. Barna observerer, snakker om og med kaninen, de hjelper hverandre tørre å ta på kaninen, og de forteller at de skal ha kaniner når de blir store. Under fruktmåltidet, når Paprika har fått lagt seg til å hvile, fortsetter barna dialogen rundt kanin og andre dyr. De voksne forteller om at kaniner fort blir ensomme og at det er viktig at kaniner har en eller flere venner. «Sånn som jeg» sier et av barna. «Ja, sånn som oss» svarer den voksne. Venner er viktig for store og små, kaniner og mennesker. «Vi er venner» sier et av barna til barnet som sitter ved siden av hen. Vennskap og gode samspill er viktig for barn, og barnehagen skal ta vare på og fremme slike gode samspill mellom barn-barn, og barn-voksne. «Vi er opptatte av å fremme et positivt psykososialt miljø hvor barna opplever gode og robuste relasjoner, har venner, tilhørighet og får bruke kroppen sin aktivt» (Årsplan 2023/2026, s 9. Virksomhet Fossen barnehager).

Halloween

I St. Olavs barnehage skal barna oppleve mestring, kjenne på tilhørighet og fellesskap. De voksne bidrar og støtter barna i

Tilbakeblikk Vikingene Oktober

samspillene, og sørger for at barna opplever gode samspill og opplevelser. Så når det var Halloweenfeiring og snøen ligger som ett hvitt teppe utenfor St. Olavs barnehage, begikk vi oss ut på en skikkelig spøkelsesjakt. Det er snø og lyst, men inne i barnehagen er det mørkere, pyntet og dekket for Halloween. Det har blitt laget masker og det har blitt malt ansiktsmaling. Det har henger skumle bilder som barna har tegnet, på veggen. Det er god og skummel stemning på hjerterommet. Det blir plutselig stille. Det høres lyder fra møterommet. «Hører dere det?» spør en av de voksne. Barna går varige mot lyden. De voksne leder vei inn til møterommet. «Et spøkelse!» roper et av barna. Utenfor vinduet ser vi en mystisk figur, ikledd noe som kan minne om en eggeskallhvitt gardin som en av de ansatte har tatt med hjemmefra. Barna springer mot vinduet. De får et ark av spøkelset med et bilde av kjøkkenskuffen på. «Oj, hva er dette bilde av?» Spøkelset forsvinner svevende, eller kanskje skliende på isen, bort fra vinduet. Barna blir enige i at bildet må ha noe med kjøkkenskuffen å gjøre. Det springes til kjøkkenet og barna åpner skuffen. Der er det enda et bilde. Barna begir seg ut på en spøkelsesjakt. «Jeg vet hvor det er!»

«Det er huset mitt» sier et av barna. «Nei, det er i garderoben!». «Ja, det er i garderoben!» sier barnet seg enig i. Etter en del ledetråder fører spøkelsesjakten barna inn på biblioteket. Der ligger det en konvolutt. «Oj, se her», sier den voksne. Barna kikker storøyd opp i konvolutten. «Det er gull!» roper barna. «Gullmynter!». De har funnet skatten til spøkelset. Mens barna alle får en del av skatten, undres det om hvem spøkelset kan ha vært. Hvor kom spøkelset fra? «Fra taket!». «Fra doen!». Barna ler. Kanskje var spøkelset høsten som har kommet for å takke for seg, før vinteren brer seg over oss, og snøen pynter gresset vi har lekt så godt i.

